

ברקוביץ שקלע סל נפלא. או הסתכלתי מסביבי על הרוסים. הם היו המומים, אפילו יותר מאיתנו, שכבר הובלנו ביתרון. הם חטפו שוק. ואם אני הצלחתי לגרום להם לכך, הרי זה נהדר. איזה רגע גדול יותר יכול להיות לשחק?"

מוטי ארוואסטי, הרכז הנמרץ שנתן בי מישחק, "את כל הנשמה", כדבריו, טען כי המישחק כולו היה "כמו רגע אחד ארוך ומאושר. כשקלעתי את הסל הראשון שלוש דקות לפני סיום המחצית הראשונה, ידעתי שאני בהיסטוריה. קיבלתי המון ביטחון עצמי מאותו סל, ונלחמתי כמו על חיי".

הרגעים הגדולים ביותר

אריק מנקין, שבאחרונה הפך גם כוכב-קולנוע, לאחר השתתפותו בסרט הבננה השחורה, סיפר כי הרגעים הגדולים הפורטיים שלו היו דווקא לפני התחלת המשחק. "אתה נכנס למגרש זר, בארץ זרה", אמר, פיתאום אתה רואה את כל האוהדים שלך מתל-אביב. לי זה הכניס שימחה בלב. הרוסים פחדו מכל הרעש שהקימו החברה שלנו. בזכות האוהדים האלה ניצחנו. בזכות עם כזה, אנחנו טרם ביום הרבה יותר מכל קבוצה בעולם." יהושע ("שוקי") שורץ הממושקף, ש" הוא עדיין חייל ואחד הישראלים הצברים היחידים בקבוצה התל-אביבית, לא נטל חלק במישחק ההיסטורי. "הרגע הגדול שלי", התורה, "היה כשראיתי את שח" קני-הספסל הרוסיים חיוורים ומשפילי-מב"טים".

בוב גריפין, הנמור בשחקני הקבוצה, הודה כי פרץ בבכי עם סיום המישחק. "אני לא זוכר מתי בכיתי בפעם האחרונה. זה, התורה, כשהוא עדיין המום וידיו רועדות מהתרגשות ומאוישר. כשהתחלתי לבכות הרגשתי איזה רגע חשוב זה לי, לקבוצה וכנראה גם לכל עם ישראל", הוסיף כשהוא מנופף בידו לעבר המער ריצים מבעד לחלון האוטובוס. "הנה, גם עכשיו אני בוכה".

גיים בוטרייט, שאחרי המשחק גילה את זקנו, "למזל טוב", כפי שטען, לא התרגש במיוחד מן הניצחון. "בסך-הכל לא שיר קצנו נגד אלוהים", אמר בחיוך לגלגני. "הם רק בני-אדם ואנחנו היינו שחקנים טובים יותר, או ניצחנו", תדחוק.

במושבו האחורי, מצטנע במיקצת מכל השאר, חובק את בתו הקטנה, ישב טל ברודי, קפטן הקבוצה שמועמדותו הוצעה לפרס-ישראל בספורט השנה. "הרגע הכי מיוחד היה כשהרוסים הובילו 34:38, סיר פרי, במיבטאו האמריקאי, "פחדתי, וגש" בעתי לעצמי, תוך כדי כידורר קדימה:

כמו בהואי כדורסלן מכבי תל-אביב, אולסי פרי, כשעל צווארו זר-פרחים שניתן לו על ידי דיילות מיוחדות, כנהוג בהואי.

המאמו רלף קליין מתחבק עם אשתו רות, לאחר ש" הצליחה אך בקושי רב לפלס אליו דרך עם בתם, בין האוהדים שגדשו את המסלול.

אנסטזת האוהדים

אחד האוהדים שהרים ידיו תוך שאגת שימחה אדירה, מצא עצמו ללא מיכסניו, שנחלשו בידי חבריו שהיו אחוזים באנסטזת ניצחון לא פחות ממנו. כשעלו השחקנים על הבמה שהוכנה ברחבת עיריית תל-אביב, זינקו האוהדים לבריקת-המים שבכיכר.

אשר הכל מנבאים כי יהיה אחד מכוכבי העתיד, "ערב לפני המישחק", סיפר, "חלמתי חלום מוזר. רלף קליין קרא לי. אני יושבתי על הספסל, ומייד רצתי אל ה" מיגרש. תלמתי שאנחנו מנצחים, והנה ניצחנו. למרות שאני עצמי לא השתתפתי במישחק".

כשיצאו שחקני הקבוצה את לישכת ראשי-הממשלה, אחרי הפגישה עימה, הכריז עוזר-המאמן: "מחר ב-5 - אימון חובה!" וזה הזכיר לכולם, לשחקנים ול- מדינה, שהפכה בר-לילה אוהדת מושבעת של קבוצת מכבי תל-אביב, כי המקום הרביעי באליפות אירופה אומנם בטוח, אבל כדי להיות אלופי אירופה יש עוד להתאמן הרבה. "וכמה שיותר מהר נרד מענן התהילה, יהיה יותר טוב לעם ישראל", אמר מוטי ארוואסטי, ומשך אל המכונית את גיים בוטרייט, ששוחח באחת הפינות עם חיילת צעירה שתלתה בו עיניים מעריי- צות ומילמלה: "הוא משהו לא רגיל. הר בוטרייט הזה!"

אסור להישבר, לא לתת לרוסים לברוח! ואז התרוממתי לסל, ובלי לחשוב הרבה ראיתי וידעתי שהכדור יכנס לרשת. ידעתי שאסור להחטיא. ובאמת, הפער נמחק ו" התחלנו להוביל יפה עד הסוף הנפלא." אבל הדבר המעניין ביותר קרה דווקא לאייל יפה (16), תלמיד-תיכון ואחד משחקני-הספסל של מכבי תל-אביב.

כדורסל או כדורמים כשהגיעו לשם כדורסלני מכבי תל-אביב אחרי שניצחו ביום החמישי שעבר את צ.ס.ק.א. ממוסקבה 91:79, ובכך העפילו לשלב הגמר של אליפות אירופה. משמאל: יצחק רבין וטל ברודי, אוהדים אחדים זינקו לתוך ברי" מלכי ישראל, כח המים שלפני בניין עיריית תל-אביב בכיכר מלכי ישראל.